

Arrest

nr. 129 030 van 10 september 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 10 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 12 februari 2014 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SANGWA POMBO verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 15 juli 2013 een aanvraag in van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in functie van haar Belgische moeder.

Op 16 december 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen zijn gemotiveerd als volgt:

***“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLUF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN
MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN***

In uitvoering van artikel 52, §4, 5delid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 15.07.2013 werd ingediend door:

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie

maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: ‘de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.’

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...)beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- attest van de ambassade van de Republiek Congo te Brussel dd. 02.11.2011 waaruit blijkt dat betrokkene geen inkomsten heeft in de Republiek Congo. Niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene om In aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1,3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie’.

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest dd. 25.07.2013 van de Rijksdienst voor Pensioenen waaruit blijkt dat de referentiepersoon maandelijks een rustpensioen van €845,98 en een inkomensgarantie voor ouderen van €230,46 ontvangt. Echter, aangezien het IGO-bedrag een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel is, kan dit bedrag niet in overweging genomen worden bij de beoordeling van de bestaansmiddelen.

- verklaringen dd. 11.10.2013 door de dochters van de referentiepersoon, gestaafd door meerdere rekeninguittreksels, waaruit blijkt dat de referentiepersoon op regelmatige basis (maandelijks) financiële steun ontving. Deze stortingen kunnen elk moment stopgezet worden, en worden dan ook niet beschouwd als zijnde stabiel. Bovendien kan iemand die zelf ten laste is van derden, niet op haar beurt iemand ten laste hebben.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn Immers ze beschikt heden niet over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aangezien de armoederisicogrens voor een alleenstaande in België 1000€ bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen al ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor haar partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Uit het onderzoek van het dossier blijkt dat de vreemdeling geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond. Om deze reden levert de gemachtigde van de minister een bevel om het grondgebied te verlaten af.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster haalt in een eerste middel de schending aan van de artikelen 40ter en 42, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de zorgvuldigheidsplicht en van het evenredigheidsbeginsel. Zij verwijt de verwerende partij verder een duidelijke beoordelingsfout.

2.2. Verzoekster die meerderjarig is, heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend in functie van mevrouw L.R., een Belgische onderdaan, door wie zij in december 2010 werd geadopteerd.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, zoals van toepassing, luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft:

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.

[Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij [actief werk zoekt](1);

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.] (2)

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.”

Artikel 40bis, § 2 van diezelfde wet bepaalt onder meer dat als familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

“3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen, voor zover de vreemdeling die vervoegd wordt, zijn echtgenoot of de bedoelde geregistreerde partner over het recht van bewaring beschikt en, indien het recht van bewaring wordt gedeeld, op voorwaarde dat de andere houder van het recht van bewaring zijn toestemming heeft gegeven;”

Aangezien verzoekster ouder is dan 21 jaar, zal zij, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs moeten leveren dat zij ten laste is van de ascendent in functie van wie zij het verblijfsrecht vraagt.

De verwerende partij stelt in een eerste motief van de bestreden beslissing dat verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon, omdat het attest van de ambassade, dat zij had voorgelegd weliswaar stelt dat zij geen inkomsten heeft in de Republiek Congo, maar niets zegt over eventuele eigendommen. Bovendien wordt het als onvoldoende recent beschouwd om in aanmerking te worden genomen.

Verzoekster betoogt ten aanzien van dit motief het volgende:

“2. Overwegend dat wat het attest van armoede betreft door betrokkene voorgelegd, dient men aan te halen dat tegenpartij het bewijs levert van schending van de plicht tot zorg waarvan sprake in alinea 2 van paragraaf 1 van artikel 42 van de wet van 15 december 1980 en de schending van het evenredigheidsprincipe ;

Dat inderdaad, aangezien zij meer dan drie maanden gehad heeft om uitspraak te doen over de vordering van betrokkene, het voldoende was dat tegenpartij de actualisering van dit attest vroeg ;

Dat bovendien verzoekster er aan herinnert in haar verklarende nota dat zij sedert 6 jaar in België leeft, dat zij door haar huidige adoptiemoeder en haar neef, die sinds 1997 overleden is, opgevoed werd;

Dat bijgevolg dit attest alleen al voldoende is om vast te stellen dat een plaatselijke ten laste nemen in het land van oorsprong van verzoekster onmogelijk is;

Dat ten slotte, gezien het belang van de omstreden beslissing, men dient te besluiten dat de houding van tegenpartij onevenredig is ten opzichte van dit element van haar motivatie;”

De Raad benadrukt dat wat betreft het “ten laste” zijn van de referentiepersoon, er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden aldus vrij is. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of verzoekster het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit.

Waar verzoekster erop doelt, door te verwijzen naar het feit dat zij al sedert 6 jaar in België leeft, dat zij geen recent attest zou kunnen voorleggen, dient erop te worden gewezen dat de verwerende partij niet alleen stelt dat het attest niet recent genoeg is maar ook dat erin geen uitspraak wordt gedaan over eventuele eigendommen. Verzoekster betwist dit overigens niet. Voorts valt niet in te zien wat zij bedoelt met de stelling dat het “attest alleen al voldoende is om vast te stellen dat een plaatselijke ten laste nemen in het land van oorsprong onmogelijk is”. De verwerende partij stelt immers helemaal niet dat verzoekster dan maar in het land van herkomst ten laste moet worden genomen, maar oordeelt daarentegen dat niet is aangetoond, op grond van het attest van de ambassade, dat verzoekster ten laste is van de referentiepersoon. Het feit overigens dat verzoekster reeds sedert 6 jaar in België leeft, bij haar adoptiemoeder, is geen vrijgeleide om de wettelijke voorwaarden waaraan moet zijn voldaan opdat een aanvraag tot gezinshereniging zou kunnen worden ingewilligd te veronachtzamen. Ter zake kan naar analogie verwezen worden naar de interpretatie van het begrip “ten laste” door de Grote Kamer van het Hof van Justitie in het arrest Jia (HvJ C-1/05, Yunying Jia t. Migrationsverket, 2007, 43). Hierin stelde het Hof dat om vast te stellen of de familieleden in opgaande lijn van de echtgenoot van een gemeenschapsonderdaan te zijn ten laste komen, de lidstaat van ontvangst moet beoordelen of zij gezien hun economische en sociale toestand niet in staat zijn om in hun basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat zij verzoeken om hereniging met die gemeenschapsonderdaan. De Raad acht het derhalve niet kennelijk onredelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris, de voorwaarde bepaald in artikel 40bis, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet dat men ten laste moet zijn van de burger van Unie die men begeleidt of vervoegt, invult door in casu het bewijs te vragen van de descendent dat hij in het verleden ten laste geweest is van deze burger van de Unie c.q. Belgische onderdaan. Wat er ook van zij, en los van de datum van het attest, blijft de vaststelling dat op grond daarvan niet kan worden uitgemaakt of verzoekster in haar land van herkomst ook nog eventuele eigendommen zou hebben, hetgeen wel degelijk, zoals hierboven blijkt, een element is dat kan worden betrokken bij de notie van het “ten laste zijn”.

In de mate, ten slotte, dat verzoekster betoogt dat de verwerende partij dan maar de actualisering van het attest had moeten vragen voorafgaand aan de beslissing, dient erop te worden gewezen dat de bewijslast bij het indienen van een aanvraag bij de aanvrager zelf ligt, die zoveel mogelijk elementen

moet bijbrengen die zijn aanspraken rechtvaardigen. Naar luid van de bijlage 19ter die haar werd afgeleverd naar aanleiding van de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van Unie werd aan verzoekster meegedeeld dat zij een attest van onvermogen in het land van herkomst moest bijbrengen. In die optiek kan bezwaarlijk van de verwerende partij worden verwacht dat zij alsnog, hangende de besluitvorming een recenter attest zou vragen met een andere inhoud (gelet op het feit dat het attest niet alleen wordt geacht niet recent genoeg te zijn maar ook dat er geen informatie voorhanden is met betrekking tot het bezit van eventuele eigendommen).

Het middel, in zoverre het is gericht tegen het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, is niet gegrond. Aangezien dit motief op zich reeds de beslissing kan dragen -verzoekster heeft niet aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon zodat zij niet als een familielid van een Belgische onderdaan kan worden beschouwd ex de artikelen 40ter en 40bis, § 2, 3°- moet het motief aangaande de inkomsten van de referentiepersoon als overtoollig worden beschouwd, zodat het desgevallend gegrond bevinden van de grieven die tegen dit motief zijn gericht niet tot een andere beslissing kunnen leiden en verzoekster dus geen belang heeft bij het onderzoek ervan.

2.2.1. In het tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Dit middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, luidt als volgt:

“BETREFFENDE HET FEIT DAT

Verwerende partij ten opzichte van verzoekster, in haar hoedanigheid van familielid van een Europese burger, een beslissing van weigering van verblijfsvergunning genomen heeft met het bevel het grondgebied te verlaten.

TERWIJL ;

Artikel 8 van het EVRM beschikt dat : “Elke persoon heeft het recht op respect van zijn privé- en familieleven, in zijn woning en briefwisseling. Er mag geen inmenging zijn van een openbare macht in de uitoefening van dit recht voor zover dat deze inmenging door de wet voorzien is en dat zij een maatregel betreft die, in een democratische maatschappij noodzakelijk is voor de nationale zekerheid en de openbare veiligheid, het economisch welzijn van het land, de verdediging van de orde en de strafrechtelijke inbreuken, de bescherming van de gezondheid en/of van de moraal, of de bescherming van de rechten en vrijheden van de anderen.”

Dat artikel 8 van het EVRM het begrip ‘familieleven’ noch het begrip ‘privéleven’ nader bepaalt. Beide begrippen zijn autonoom, die onafhankelijk van het nationaal recht moeten geïnterpreteerd worden.

Dat wat de toepassing van artikel 8 van het EVRM, vooreerst dient nagegaan te worden of het een familiekwestie is. Vervolgens moet blijken dat volgens de feiten de persoonlijke band onder de leden van deze familie voldoende sterk zijn (cf. Cour EDH 12 juillet 2001, K. et T./Finlande, § 150, Arrêt CCE n° 74 258 du 31 janvier 2012 dans l'affaire 88 143/III).

Dat de Raad er aan herinnert dat « Rekening houdend met het feit dat de eisen van artikel 8 van het EVRM, evenals deze van de andere beschikkingen van het Verdrag het voorwerp van de waarborg zijn en niet van de eenvoudige welwillendheid of de praktische schikking (Cour EDH 5 février 2002? Conka I Belgique, 6 83) , enerzijds en van het feit dat dit artikel de overhand heeft op de beschikkingen van de wet van 15 december 1980 (C.E. 22 décembre 2010, n° 210.029), anderzijds komt het de administratieve overheid toe, vooraleer een beslissing te nemen, over te gaan tot een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de rechtszaak, in functie van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben”; (CCE, N° 74 258 du 31 janvier 2012 dans l'affaire 88 143/III).

Dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen er eveneens aan herinnert heeft dat het de overheid toekomt “aan te tonen dat zij de zorg heeft een juist evenwicht te handhaven tussen het beoogde doel en de ernst van de aanslag op het recht van verzoeker voor het respect van zijn privé- en familieleven” en adequaat alle aspecten van de familiale situatie van verzoekster te waarderen” (C.C.E., n° 2.212, 3 octobre 2007; dans le même sens : C.C.E. n° 5.735, 16 janvier 2008).

Dat in onderhavig geval, verzoekster het voorwerp van adoptie was in België door de persoon die haar als haar eigen dochter opvoedde;

Dat zij een affectieve en daadwerkelijke relatie met gans de familie onderhoudt ;

Dat de affectieve band die verzoekster met haar moeder bindt, die van haar een de jure familielid maakt, stelt verzoekster met haar moeder banden van financiële en psychische afhankelijkheid voor die men niet kan verwaarlozen (de financiële afhankelijkheid van een volwassen kind ten opzichte van haar vader of moeder is constitutief van het bestaan van de effectieve familieband, voy. Req. N° 5269/71, ACEDH 1972, pp. 565 , 575 ; req. N° 13654/88, DR 57, pp. 287, 292, avis de la Commission, in Cour eur.D.H., arrêt LAMGUIDAZ c. Royaume-Uni du 23 juin 1993, Série A, Vol. 258-C, p. 99, 38, Cour eur. D.H., arrêt Nasri c. France du 13 juillet 1995, Série A, Vol. 320-B, § 34).

Dat verzoekster beschouwt dat een terugkeer naar Kongo schade zou berokkenen aan haar recht op een privé- en familieleven en de affectieve banden die zij met haar moeder en zussen heeft, die alles gedaan hebben om haar terug te vinden na een pijnlijke en lange scheiding ;

Dat uit de omstreden beslissing niet voortvloeit dat er met de familiale situatie van betrokkene rekening werd gehouden tijdens het onderzoek van haar dossier overeenkomstig artikel 17 (hoofdstuk VII) van de Richtlijn 2003/86;

Dat bijgevolg de omstreden akte eveneens een obstakel is voor de ontwikkeling of het voortzetten van een normaal en effectief familieleven op het Belgisch grondgebied.

Dat men dient te beschouwen dat tegenpartij geen nauwkeurig onderzoek van de rechtszaak heeft gedaan.

Dat inderdaad « het risico van het verlies van een opportuniteit betreffende de toekomst van een persoon, alsook de breuk van hun sociale, affectieve en professionele banden voldoende is opdat er moeilijk te herstellen schade zou ontstaan (arrêt CCE n° 74 073 du 27 janvier 2012);

Dat vervolgens de Raad moet onderzoeken of er inmenging is in het familie- en/of privéleven. In dit opzicht dient men na te gaan of de vreemdeling voor de eerste maal de toelating gevraagd heeft, of indien het om een beslissing gaat die een einde aan een verworven verblijf stelt.

Indien het om een eerste toelating gaat, zal het Hof VRM beschouwen dat er geen inmenging is en dat niet zal overgegaan worden tot een onderzoek op basis van de tweede paragraaf van artikel 8 van het EVRM.

In dit geval zal het Hof VRM niettegenstaande overwegen dat het past te onderzoeken of de Staat gehouden is aan een positieve verplichting om toe te laten het privéleven en/of familieleven te behouden en te ontwikkelen (Cour EDH 28 novembre 196, Ahmut /Pays-Bas, §63 ; Cour EDH 31 janvier 2006, Rodrigues Da Silva et Hoogkamer/Pays-Bas, § 38).

Dit wordt verwezenlijkt door de balans te maken van de aanwezige belangen. Indien uit deze balans van de belangen voortvloeit dat de Staat door dergelijke positieve verplichting gehouden is, is er schending van artikel 8 van het EVRM (cf. Cour EDH 17 octobre 1986, Rees/Royaume-Uni, § 37).

(...)

In dit laatste perspectief komt het er op neer dat de autoriteit aantoont dat zij zich zorgen maakt om het juiste evenwicht te regelen tussen het beoogde doel en de bereikte ernst.

Hetgeen geenszins voortvloeit uit de omstreden beslissing, die moet nietig verklaard worden bij gebrek aan motivatie en schending van artikel 8 van het EVRM en het evenredigheidsprincipe.

Dat er tenslotte dient aan herinnerd te worden dat verzoekende partij op 3 november 2011 een vordering tot verblijfsvergunning geïntroduceerd heeft die nog hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat tegenpartij, die niet onwetend is over deze inlichtingen, niettegenstaande haar beslissing begeleid heeft met een beslissing het grondgebied te verlaten.

Dat volgens de constante jurisprudentie, zolang de autoriteit geen uitspraak gedaan heeft over de aanvraag tot regularisatie geïntroduceerd op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, er overmaat van macht en onder andere schending van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 is wanneer een maatregel van verwijdering genomen wordt zonder dat vooraf adequaat geantwoord werd op een aanvraag tot verblijfsvergunning geformuleerd door de vreemdeling omwille van uitzonderlijke omstandigheden (voir notamment C.E., arrêts n° 46.381 du 3 mars 1994 et 51.172 du 17 janvier 1995, C.E., arrêt n° 170.293 du 20 avril 2007 (A.182.453/30.754 et A.182.453/30.755), p.4/5) ;

Dat dit middel bijgevolg ernstig is.”

2.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Daargelaten de vraag of het gezinsleven tussen verzoekster en haar adoptiemoeder en –zussen afdoende is aangetoond en los van de vraag of de bestreden beslissing betrekking heeft op een situatie van weigering van voortgezet verblijf betreft of betrekking heeft op een eerste vraag om toelating tot verblijf, blijkt uit de rechtspraak van het EHRM dat het onderscheid tussen deze twee situaties niet steeds duidelijk is en ook niet altijd relevant.

In beide gevallen zijn de toepasselijke beginselen immers dezelfde en dient dezelfde kernvraag te worden beantwoord, nl. heeft de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt. (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 68-69.)

Inzake immigratie heeft het EHRM bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

In zaken die zowel op een gezinsleven als op immigratie betrekking hebben, zal de omvang van de verplichting van een staat om gezinsleden van personen die er reeds verblijven toe te laten op het grondgebied afhankelijk zijn van individuele omstandigheden van de betrokken personen en het algemene belang. Een billijke afweging dient te worden gemaakt tussen de belangen van het individu en het algemeen belang.

Elementen die in het kader van een billijke afweging in rekening worden genomen, zijn de mate waarin het gezinsleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezinsleven elders normaal en effectief wordt voortgezet. Deze elementen worden afgewogen tegen eventuele elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (zie EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 70).

Uit het hierboven gestelde blijkt dat op goede gronden werd beslist dat verzoekster niet voldoet aan de vereiste verblijfsvoorwaarden in het kader van haar aanvraag om een verblijfskaart.

De loutere omstandigheid dat zij in illegaal verblijf in België een gezinsleven heeft opgebouwd, vormt op zich geen hinderpaal om dit gezinsleven elders of in het land van herkomst verder te zetten. Uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat er onoverkomelijke hinderpalen worden aangevoerd of vastgesteld kunnen worden voor het leiden van een gezinsleven elders. Dit klemmt des te meer nu verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt dat haar adoptiemoeder en haar drie biologische kinderen in D.R. Congo hebben geleefd, samen met verzoekster. Verzoekster toont niet met concrete gegevens aan waarom het onmogelijk zou zijn om het gezinsleven elders of in haar land van herkomst, verder te zetten. Zij blijft in gebreke om met concrete gegevens te verduidelijken of aannemelijk te maken dat haar adoptiemoeder haar niet zou kunnen begeleiden omwille van onoverkomelijke sociale,

culturele of taalgebonden hinderpalen. Daarenboven moet worden benadrukt dat de bestreden beslissing niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Ze heeft enkel tot gevolg dat de verzoekster tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De bestreden beslissing sluit niet uit dat de zij een visum aanvraagt met het oog op gezinshereniging in België of een nieuwe aanvraag indient in België zodra voldaan is aan de vereisten van de Vreemdelingenwet. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228).

Er is bijgevolg geen sprake van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.2.3. Verzoekster stelt ten slotte nog het volgende:

“Dat er tenslotte dient aan herinnerd te worden dat verzoekende partij op 3 november 2011 een vordering tot verblijfsvergunning geïntroduceerd heeft die nog hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken;

Dat tegenpartij, die niet onwetend is over deze inlichtingen, niettegenstaande haar beslissing begeleid heeft met een beslissing het grondgebied te verlaten.

Dat volgens de constante jurisprudentie, zolang de autoriteit geen uitspraak gedaan heeft over de aanvraag tot regularisatie geïntroduceerd op basis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen, er overmaat van macht en onder andere schending van de artikelen 9 en 62 van de wet van 15 december 1980 is wanneer een maatregel van verwijdering genomen word zonder dat vooraf adequaat geantwoord werd op een aanvraag tot verblijfsvergunning geformuleerd door de vreemdeling omwille van uitzonderlijke omstandigheden”;

Verzoekster maakt niet duidelijk over welke “vordering tot verblijfsvergunning” zij het heeft. Zo al uit haar verwijzing naar de “aanvraag tot regularisatie” en de “uitzonderlijke omstandigheden” kan worden afgeleid dat zij doelt op een ingediende aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient erop te worden gewezen dat een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (cf. o.m. RvS 6 april 2000, nr. 86 715; RvS 22 juli 2002, nr. 109 500; RvS 6 februari 2004, nr. 127 903; RvS 3 juni 2004, nr. 132 035; RvS 3 juni 2004, nr. 132 036; RvS 7 januari 2005, nr. 138 946; RvS 20 november 2006, nr. 164 950), of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (cf. RvS 3 juni 2004, nr. 132 036). Het indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft immers geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (cf. RvS 12 januari 2007, nr. 166 626).

Uit de feiten uiteenzetting in het verzoekschrift blijkt daarentegen dat verzoekster stelt dat zij op 3 november 2011 een aanvraag op grond van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet zou hebben ingediend en dat zij een beroep heeft ingediend tegen de weigeringsbeslissing die daaruit voortvloeide. Dit beroep resulteerde echter in een verwerpingsarrest nr. 104 481 van 6 juni 2013, zodat verzoekster niet kan worden bijgetreden waar zij stelt dat deze aanvraag nog hangende zou zijn geweest op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

2.2.4. Het tweede middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien september tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS